

Det ønsker Fremskridtspartiet ikke. Det vil vi advare imod.

Frank Aaen (EL):

Enhedslisten har den opfattelse, at vi gerne vil ændre skattesystemet i retning af, at bruttoskatten får større vægt i den samlede beskatning, og at vi sænker bundskatten og øger personfradraget tilsvarende, så vi på den måde kan sikre både en udhuling af alle fradrag og en omlægning af skattebyrden til fordel for de laveste indkomster. Det er sådan set det mønster, vi gerne vil bidrage til, og det er også derfor, vi generelt er tilhængere af bruttoskatten.

Den nuværende opbygning af bruttoskatten er desværre urimelig og helt unødvendigt kompliceret, bl.a. altså med den konsekvens, som vi diskuterer i dag, at man lige pludselig midt om sommeren ved en tilfældighed kan få udløst et skattefald på ca. en halv milliard kroner.

Enhedslisten er selvfølgelig ikke imod at sætte skatten ned, men vi har den opfattelse, at der er en mulighed for at nedsætte skatten med en halv milliard kroner, så vil vi gerne sikre, at de penge går ensidigt til at lette skatten for de laveste indkomster i stedet for, som det ville ske, hvis man bare lod det være, at man spreder en skattelettelse ud over alle, som i kroner og øre vil være størst for de højeste indkomster. Der er flere partier i Folketinget, der gerne vil sikre, at det er de højeste indkomster, der får mest i skattelettelse, men sådan har vi det altså ikke i Enhedslisten, og derfor kan vi støtte dette lovforslag; men vi vil til enhver tid gerne være med til at lette skatten i bunden af skattesystemet.

Sonja Albrink (CD):

CD var med i skattereformen i 1993 og tog den gang det sure med det søde. En del af det sure tog vi netop under den forudsætning, at aftalen ikke kunne ændres af nogen af parterne, så længe der lå en forligsaftale. Det giver parterne og borgerne en vis sikkerhed for de kommende år, og forligningsperioden løber altså et år endnu.

Men alligevel går regeringen ud og laver aftaler med to partier, som slet ikke er forligspartier, om ændring af en hel del centrale love i reformen. Det mener vi er brud på enhver hæderlighed, og det er forhåbentlig ikke udtryk for, at der er lagt en ny linje i dansk politik.

Regeringen lægger som sagt op til en permanent ændring af loven om arbejdsmarkedsfondene, og det kan vi ikke støtte. Ud over den provenumæssige side af sagen har ændringen også

den konsekvens, at de tre fonde betragtes som én og samme fond nu. Der er ikke længere nogen vandtætte skotter mellem fondene, så først når alle tre fonde er fyldt op, vil der blive tale om at sætte arbejdsmarkedsbidraget ned, og det var bestemt ikke det, der var CD's mening med opdelingen af de tre fonde.

Så alt i alt et nej fra CD.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Man kan beskrive det her forslag med ét eneste ord, og det er løftebrud. Vi kan ikke sige, at det er løftebrud i forhold til Dansk Folkeparti, al den stund vi selvfølgelig ikke har været en del af de partier og de folketingsmedlemmer, som har støttet skattereformen fra 1993, som regeringspartierne fik gennemført.

Men det er løftebrud i forhold til befolkningen, fordi der har været så mange udtalelser og så mange klare meldinger fra regeringspartiernes medlemmer, at de ikke har været til at tage fejl af, om, at hensigten med bruttoskatten eller arbejdsmarkedsbidraget var, at denne nye form for skat skulle variere efter, hvilke udgifter der var på de pågældende områder. Det viste sig sidste år, og det har nu vist sig igen med det her lovforslag, at løftet om, at denne nye skat skulle variere, ikke står ved magt. Derfor er der tale om løftebrud over for den danske befolkning, og det er selvfølgelig ikke et løftebrud, som Dansk Folkeparti vil lægge stemmer til.

Det forunderlige er jo, at regeringen fremsætter forslaget uden at blinke, selv om den bliver beskyldt af ét af de partier, som faktisk stod bag skattereformen, for løftebrud. Man gør det fuldstændig uden at blinke, bare sådan med venstre hånd, som noget helt naturligt.

Samtidigt undlader man – det har en anden ordfører været inde på, men jeg vil også lige trække det frem på nuværende tidspunkt – i selve lovforslagets tekst eller i bemærkningerne til det at skitsere, hvilke provenumæssige konsekvenser forslaget har. Mage til politiske bemærkninger skal man da lede længe efter. Vi har diskuteret det under de sidste forslag, vi havde til behandling; nu vil vi også diskutere det her. Skal de bemærkninger, der medfølger et forslag, ikke være udtryk for, hvordan forslaget reelt vil virke, eller skal de være udtryk for et forsøg på politisk at manipulere med kendsgerningerne?

Selvfølgelig har dette her forslag da provenumæssige konsekvenser. Det ved alle og enhver, og det ved regeringen da også. Hvorfor skriver